

ření výpůjčky třetí osoby, je — třebas důsledky záruky nebyly ihned aktuální — usnesením rozpočtovým, o němž v pořadu instančním přísluší rozhodovati okr. a zem. v ý b o r u.

(Nález z 29. dubna 1937 č. 135/35-3.)

V ě c: František B. v Bystré n. Jiz. proti rozh. zem. úřadu v Praze z 22. října 1934 o převzetí rukojemství obcí.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Obec. zastupitelstvo v Bystré n. Jiz. se usneslo ve schůzi 29. března 1934 převzít záruku za placení úroků a úmoru ze zá-půjčky 25.000 Kč, kterou uzavře místní sbor dobrovolných hasičů k za-koupení motorové stříkačky, a to pouze pro případ, že hasičský sbor nebude s to, aby sám tento úrok a úmor platil. Odvolání, které z tohoto usnesení podal František B. a spol., zamítl okr. úřad v Semilech a další odvolání st-lovo žal. úřad nař. rozhodnutím.

Maje rozhodovati o stížnosti, musil se nss především z moci úřední zabývati otázkou, bylo-li nař. rozhodnutí vydáno úřadem k tomu pří-slušným. V tom směru pak uvážil:

V daném případě rozhodoval žal. úřad jako úřad odvolací o tom, bylo-li usnesení obec. zastupitelstva v Bystré n. Jiz. z 29. března 1934 vydáno po zákonu. Předmětem tohoto usnesení bylo převzetí záruky obcí za zúročení a umoření výpůjčky třetí osoby (sboru dobrovolných hasičů). Byť i důsledky převzaté záruky se nejevily ihned aktuálními, obsahuje takové usnesení závaznou směrnicí pro rozpočty příštích let pro případ, že záruka bude v budoucnosti proti obci uplatňována. Usne-sení, jež mohou zatížit rozpočty let příštích, dlužno však považovati za usnesení rozpočtová v technickém slova smyslu (srov. v té příčině nálezy Boh. A 9645/32, Boh. A 9959/32 —). O odvoláních podaných proti ta-kovým usnesením je podle § 3 odst. 1 zákona č. 77/1927 Sb. ve znění zákona č. 169/1930 Sb. povolán rozhodovati okr. v ý b o r a v dalším pořadí instančním zem. v ý b o r. Nemohl tedy v daném případě žal. úřad rozhodovati ve věci, nýbrž měl odvolání odmítnouti s poukazem na svou nepřislušnost, po případě zrušiti rozhodnutí okr. úřadu jako rozhodnutí úřadu nepřislušného. Ježto tak neučinil, nýbrž rozhodl ve věci, je roz-hodnutí jeho stíženo podstatnou vadou.

Č. 12.880.

H o n e b n í p r á v o: * Pro otázku, které druhy zvěře náležejí v Če-chách ke zvěři lovné (honební), rozhodny jsou dosavadní zvyklosti a ná-zory odborných kruhů mysliveckých; v konkrétním případě rozhodnouti jest otázku tu na základě dobrozdání znalce.

(Nález z 29. dubna 1937 č. 12.242/37.)

V ě c: Rudolf B. v Podmoklech proti rozh. zem. úřadu v Praze z 18. června 1934 o přestupku honebního zákona.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Okr. úřad v Ústí n. L. uznal st-le nálezem z 11. října 1932 vinným přestupkem §§ 25 a 32 zákona z 1. června 1866 č. 49 z. z. čes., ježto, jak bylo seznáním stráže a jeho vlastním doznáním zjištěno, zastřelil 28. května 1932, tudíž v době hájení, ve společenstevní honitbě v Čermné jednoho divokého holuba, aniž byl přítomen nájemce myslivosti a bez povolení tohoto, a odsoudil jej podle § 42 téhož zákona k pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti k vězení v trvání 24 hodin.

Nař. rozhodnutím zamítl zem. úřad v Praze podané odvolání jako bezdůvodné, zároveň však pozměnil prvostupňový nález co do výroku o trestu tak, že st-le odsuzuje pro přestoupení §§ 32 a 42 odst. 4 čes. hon. zákona podle § 10 zákona z 25. června 1929 č. 98 Sb. k pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti do vězení v trvání 24 hodin.

O stížnosti uvážil nss:

St-l byl odsouzen pro přestupek § 32 čes. hon. zákona, poněvadž v době hájení zastřelil divokého holuba, a pro přestupek § 42 odst. 1 bod 4, poněvadž při výkonu této myslivosti nemohl se vykázati písemným povolením pána myslivosti. Pro posouzení trestnosti st-lovy je v první řadě rozhodným zodpovědění otázky, je-li divoký holub lovnou zvěří, neboť jen v případě kladného zodpovědění této otázky byl by tu dán přestupek cit. § 32, poněvadž jen pak by šlo o usmrcení honební zvěře v době hájení a bylo by lze tento odstřel kvalifikovati jako výkon myslivosti. Žal. úřad si spornou otázku zodpověděl kladně, dovolávaje se toho, že podle názoru znalce je divokého holuba považovati s hlediska myslivosti za předmět práva myslivosti, tedy za zvěř honební (lovnou), kterou v době od 1. února až do 31. července není dovoleno vůbec honiti a usmrcovati. Naproti tomu zastává stížnost stanovisko, že onu otázku nemohou řešiti znalci, nýbrž odpověď na ni nutno hledati jediné v zákonných předpisech, a ježto nikde v Čechách není pro divoké holuby určena doba hájení, nelze je také pokládati za honební (lovnou) zvěř. Tento právní názor nelze však uznati za správný.

Český honební zákon nikde nestanoví — jak to učinily novější honební zákony moravský a slezský —, které druhy zvěře pokládati je za zvěř lovnou (honební), jejíž stíhání, chytání a střelení podléhá předpisům honebního zákona. Ježto tu není zákonného ustanovení, dlužno otázku tu řešiti podle zvyklostí a názorů odborných kruhů mysliveckých a v konkrétním případě rozhodnouti na podkladě dobrozdání znaleckého, jak také žal. úřad učinil.

Mylný je názor st-lův, že divoké holuby nelze proto pokládati za zvěř lovnou, poněvadž není pro ně v zákoně stanovena doba hájení. Český honební zákon — jak uvedeno — ani v § 32 ani jinde nedefinuje pojem lovné zvěře, ani pojem »zvěře«. Zákon obsahuje v § 32 toliko všeobecné ustanovení, že v době od 1. února do 31. července, kterážto doba je prohlášena za dobu šetření a hájení, není dovoleno zvěř honební (lovnou) honiti, usmrcovati a chytati (s výjimkou obor), a stanoví zároveň v dalším výjimky pro určité druhy zvěře. Zákonem č. 98/1929 Sb. bylo pak v § 1 vysloveno, že »následující druhy lovné zvěře užitkové« nesmějí býti v určitém tam blíže uvedeném období stíhány, chytány a

usmrcovány; § 2 tohoto zákona dává pak zem. úřadu oprávnění měniti dobu hájení určitých druhů zvěře. Čtou-li se tato ustanovení ve své souvislosti, plyne z nich toliko, že pro lovnou zvěř je stanovena všeobecně doba hájení od 1. února do 31. července, že však pro určité druhy lovné zvěře jsou buď již zákonem samým stanoveny výjimky z tohoto všeobecného pravidla nebo dána zem. úřadu pravomoc, takové výjimky stanoviti. Zákon tedy nikterak nepraví, že by jen ony druhy zvěře, pro které je stanovena zvláštní, od všeobecné doby odlišná doba hájení, bylo lze ve smyslu honebního zákona pokládati za lovnou zvěř; naopak nutno pojem lovné zvěře pokládati za pojem širší, do kterého spadají sice ony druhy, pro které je stanovena zvláštní, odchýlná doba hájení, aniž jej však zcela vyplňují, neboť mohou tu zůstat ještě jiné druhy, pro které platí pak všeobecné ustanovení § 32. Nelze proto z okolnosti, že pro divoké holuby nebyla stanovena zvláštní doba hájení, ještě právem dovozovati, že již proto divoký holub vůbec není lovnou zvěří. Jiné námítky stížnost v tomto prvním sporném bodu nemá.

Co se druhého přestupku týče, opírá se žal. úřad o zjištění bezpečnostních orgánů, že st-l, byv dne 28. května 1932 přistižen při výkonu myslivosti, nebyl v držení písemného povolení pána myslivosti. Stížnost naproti tomu poukazuje k tomu, že st-l na důkaz, že měl písemné povolení, žádal za výslech J. Sch. a opětovný výslech bezpečnostního orgánu, na kteréžto návrhy však žal. úřad nevzal zřetele. Ze spisů správních je však zřejmo, že bezpečnostní orgán, jenž svého času st-le pozastavil, byl na návrh st-lův opětně vyslechnut, že na své původní výpovědi setrval a že výsledek tohoto šetření byl st-li dán na vědomí. Odporuje tedy spisům tvrzení stížnosti, má-li se jí rozuměti tak, že úřad přešel přes návrh odvolání, aniž opětovný výslech provedl. Má-li však ten smysl, že žal. úřad vzal za základ svého rozhodování výpověď bezpečnostního orgánu a že neuvěřil opačnému tvrzení st-lovu, je k tomu podotknouti, že je věcí úřadu, aby volně hodnotil průvodní prostředky; že by úřad v oné výpovědi neměl dostatečný podklad pro závěr, že st-l se nevykázal písemným povolením majitele myslivosti, nebo že žal. úřad opominul odůvodniti, proč právě výpovědi bezpečnostního orgánu přikládá více víry než tvrzení st-lovu, stížnost nevytýká. Co se pak týče výslechu J. Sch., uvedl žal. úřad, že výslech jeho nepokládal za nutný, ježto ze spisů nejde najevo, že byl přítomen, když se st-l přestupku dopustil, takže by se nemohl vyjádřiti o tom, zda právě v okamžiku přestupku byl st-l v držení písemného povolení pána myslivosti; uznal tedy žal. úřad výslech jmenovaného svědka za bezvýznamný, poněvadž nemohl potvrditi, zda st-l měl v okamžiku odstřelu písemné povolení pána myslivosti p ř i s o b ě. St-l však ani nebrojí proti právnímu názoru úřadem zde vyslovenému, ani netvrdí ve stížnosti, že měl písemné povolení v době odstřelu holuba při sobě, nelze proto ani v tomto bodě shledati nař. rozhodnutí nezákonným nebo vadným.

Č. 12.881.

S a m o s p r á v a o b e c n í : * Při vzestupu hodnoty nad 600% vyměřuje se dávka z přírůstku hodnoty podle § 12 odst. 1 lit. B pravidel